

Sygn. akt V CNP 47/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie ze skargi K. B. i J. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w K. z dnia 28 grudnia 2012 r., sygn. akt IV Ca [...]

w sprawie z powództwa K. B. i J. B.

przeciwko [...] H. [...] S.A. w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 marca 2014 r.,

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

**2) zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kwotę
300,- (trzysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
skargowego.**

UZASADNIENIE

Powodowie K. B. i J. B. wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 grudnia 2012 r., w zakresie którym częściowo została oddalona apelacja powodów od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 24 września 2012 r. oddalającego powództwo. Ostatecznie w miejsce kwoty 5.381,18 zł żądanej od pozwanego [...] H. [...] Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. tytułem zwrotu kaucji mieszkaniowej w zwaloryzowanej wysokości prawomocnie została zasądzona kwota 1321,08 zł.

Jako podstawę skargi powodowie wskazali naruszenie art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego w zw. z art. 358¹ § 3 k.c. polegające na przyjęciu, że powodowie ponoszą negatywne skutki zjawisk ekonomicznych związanych z utratą wartości pieniądza w 70%, bez uwzględnienia w należyтым stopniu braku ekwiwalentności zobowiązań stron stosunku najmu dotyczących kaucji mieszkaniowej; naruszenie art. 358¹ § 3 k.c. polegające na przyjęciu, że na wysokość kaucji mieszkaniowej może mieć wpływ cena wykupu wynajmowanego mieszkania z bonifikatą, co nie stanowi przesłanki jego zastosowania. Powodowie wnieśli o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w powyższej części, wskazując, że jest on niezgodny z 36 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 2001 r. w zw. z art. 358¹ § 3 k.c., oraz wnieśli o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwana w odpowiedzi na skargę wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym mającym, poprzez zakwestionowanie zgodności z prawem orzeczenia, przesądzić jedną z przesłanek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Skarga powyższa stanowi nadzwyczajny, sformalizowany środek procesowy, a przepisy ją regulujące powinny być wykładane ściśle (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2006 r., I CNP 14/06,

nie publ., z dnia 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, nie publ., z dnia 25 marca 2009 r., V CNP 93/08, nie publ., z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, nie publ.). Zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury niezgodność musi mieć charakter kwalifikowany, a nadto oczywisty. Orzeczenie niezgodne z prawem to widocznie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, albo wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej, uchybiające ogólnie przyjętym standardom rozstrzygnięć, któremu towarzyszy rażąco błędna wykładnia lub niewłaściwe zastosowanie prawa (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174; z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17). Oznacza to, że podstawą uwzględnienia skargi nie może być każde uchybienie przepisom prawa, nawet jeżeli wystąpiło w toku postępowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CNP 129/07, nie publ., z dnia 29 października 2008 r., IV CNP 45/08, nie publ.).

Niewątpliwie tak rozumianej niezgodności z prawem nie można zarzucić zaskarżonemu wyrokowi Sądu Okręgowego. Art. 358¹ § 3 k.c., pozwalający sądowi zgodnie z zasadami współżycia społecznego zmienić wysokość świadczenia pieniężnego ustalonego w umowie w przypadku istotnej zmiany siły nabywczej pieniądza po powstaniu zobowiązania, nie przewiduje konkretnych mierników waloryzacji ale wprost oznacza jako jedną z przesłanek waloryzacji rozważenie interesów stron. Tym samym sposób jej dokonania pozostawiono sędziowskiemu uznaniu, opartemu na wszechstronnym rozważeniu okoliczności indywidualnej sprawy (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 1992 r., III CZP 126/91, OSNCP 1992, nr 7-8, poz. 121). Nie sposób więc upatrywać rażącego naruszenia art. 358¹ § 3 k.c. w tym, że jednym z czynników wziętych pod uwagę przez sąd *meriti* przy dokonywaniu waloryzacji stało się nabycie przez powodów od pozwanego lokalu mieszkalnego ze znaczącą bonifikatą, ani w tym, że m.in. wskazana okoliczność stała się podstawą obciążenia powodów w większym zakresie następstwami utraty siły nabywczej pieniądza (proporcja 70:30). Nie można nie zauważyć, że kwota

żądana przez nich tytułem dopłaty przeliczonej kaucji stanowiła ponad $\frac{1}{3}$, a po uwzględnieniu kwoty dobrowolnie uiszczonej sięgałaby blisko $\frac{1}{2}$ ceny nabycia prawa odrębnej własności lokalu mieszkalnego ze związanymi z nim prawami rzeczowymi do budynku i gruntu.

Na podstawie art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeśli jest ona oczywiście bezzasadna. Przesłanka powyższa zachodzi w przedmiotowym wypadku, stąd Sąd Najwyższy orzekł jak wyżej, a o kosztach postępowania postanowił zgodnie z art. 98 § 3 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz § 13 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie... (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

[aw]

jw